

Передплата

«РУСЛАНА» вносять:
в Австрії:

на пів рік . . . 20 кор.
на рік . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
за місяць . . . 170 кор.

За границею:

пів рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на рік . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вареш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш мпlosti і віри не возьмеш,
бо руске ми сердце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дия
крім неділі і руских свят
о 5½ год. пополудні.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під
ч. 1. пл. Дембровского (Хорун-
щини). Експедиція місцева
в Агенції Соколовского в
пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає сюдише
напередіне застереження.—
Рекламації неопечатаніє
вільні від порта. — Оголо-
шеня звичайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надсіланім» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

Чи се протверезене молодшого покоління,
чи пристрастна паморока?

(Конець).

Недавнож і сам нац.-дем. орган в про-
сторих фейлетонах розводив ся над ін-
ституцією, котрої засновини і розвиток
завдячуємо передовсім великодушности
цїсаря Франц Йосифа і могутньому пособ-
люваню австрійського правительства після
1848 року. Чи не самі Русини винні
тому, що сей міліоновий інститут не тіль-
ки є мертвим для народного розвитку,
але навпаки ще став огнищем деморалі-
зації Галицької Руси і перепною її ро-
звитку?! А теж саме австрійське прави-
тельство, гірше по думці нац.-демокр.
органу від турецької кормиги, засновало
1848 р. катедру рускої мови і літератури
в львівській університеті, щоби пособлю-
вати її розвиткови. Якаж роля була
проф. Головацкого від 1850 р. до 1866?!
Те саме правительство утворило дві пра-
вничі суплентури рускі в 1862 р., для
чогож за більш як сорок літ не здобули
ся наші правники, щоби виобразувати
відповідні наукові сили для обсади таких
катедр? Укажуть нам знов на польоніза-
ційну систему і перепони польського се-
нату університетського.

Не перечимо сего, як не перечимо
ми також польонізаційних змагань в Га-
личині після розбору Польщі (хоч же-
рело їх де инде бачимо), алеж Русини
держали ся і в 1848 р. і в 60-их роках

поклику тодішнього політичного прові-
дника «Die Ruthenen brauchen nichts zu
tun, die Regierung wird schon selbst für
uns sorgen», колиж готове варене і пе-
чене не попадало само в рот, а крім
того виринали тут і там перепони і тру-
дности, тоді попадали наші політики і па-
триоти в зневіру і вижидали звідки ин-
де сего готового. Маніфест Наумовича
після нещасного для Австрії бою під Са-
довою в 1866 р. оповіщений в «Слові»,
переписка Русинів з Погодином, опові-
щена Поповим і Сьвятитским, переписка
Головацкого оповіщена проф. Студинь-
ским, переписка з Лебединцевим опові-
щена «Кіевскою Стариною», се докумен-
тальна історія сего глибокого занепаду
рускої інтелігенції, котра в зневірі
до власних сил кидала ся за по-
мочію в рамена інших опікунів, щоби
они дбали про Русинів, котрі brauchen
nichts zu tun, бо хто инший повинен für
uns sorgen. Се та сама зневіра до вла-
сних сил, котра загнала Хмельницького
в обійми Московщини з ненависти до
500-літнього панованя Польщі, яке тепер
нац.-демокр. орган величає ліпшим від
«столітньої батьківської опіки Австрії»,
шкіднійшої для нас нібито як була турець-
ка кормига для Славян. Се та сама зне-
віра, що гнала Дорошенка зпід Москов-
щини в обійми турецького султана, та сама
зневіра у власні сили, що нині заганяє
наших політиків в обійми з всенімцями
і иншими крайними живлами, хоч они
там за наші любощі тикають під ніс ві-
докремленя Галичини і Буковини.

Те саме австрійське правительство да-

вало многим кандидатам на руских до-
центів наукові стипендії, уділювало по
два-три роки відпустки від урядових обо-
в'язків з задержанєм повної плати — а
деж є ті кандидати тепер, де їх наукові
праці, де їх габілітаційні роботи? Дома-
гаємо ся від років самостійного укр.-ру-
ського університету, чиж правительство
має іменувати професорів університету
без наукової праці і кваліфі-
кації, як сего домагав ся оден канди-
дат на руску катедру? Се є прямо лише
зневіра у власні сили, а та сама зневіра
велить і нац.-демокр. органу бачити
«наші надії» в тім, що «свобідна Росія,
хоч і не дипломатично через уряд за-
граничних справ, то силою фактів про-
мовить за австрійскою Русію», та сама
зневіра, що розбуджувала і у Наумовича
«надії», що після бою під Садовою ось-
ось що йно не видно «наших», та сама
зневіра, що у деяких наших політиків
розбуджує «надії» на поміч Прус ітп.

Ми глибоко віriamo вже, що Україна
«скорійше, чи пізнійше дібе ся своїх
прав» і сего горячо і щиро бажаємо, бо
ми певні, що відродини України посо-
блять як свого часу розвиткови руского
письменства в Галичині, так в недале-
кій будуччині і розвиткови національного
житя нашого. Одначе ми маємо в Га-
личині і в Австрії стільки условій до само-
стійного розвитку і есттованя, маємо
стілько гарних починів, що повинні лише
доложити рук до ревної і щирої праці,
щоби ті почини дальше розвивали ся
і скріпляли ся, щоби Русини доби-
ли в Австрії повної рівноправности а се не

З нашого альбому.

Богдані.

Я брив в ярузі тьми нірвани
І душу гриз поліп зневіри.
В нутрі пекли болючі рани,
Як жар вогня, — як їдь вампіра!
І я конав в пекольних муках.
Гашиш сповив самотну душу,
Бацилі злиднів ссали силу,
А дүх пірнув в гнітучу глушу.
Беззвучна скука, дрозж могили
І їдь скорбот мене давили.

І ми зійшлись. Моя Богдано!
Я труп, що вмер від кнутів долі.
Я всьо втерав. Диви! ще рано,
А я валюсь без сил. Мозолі
Як гриб прокази точать руки.
А ти ніжна як дих зефіру,

Твоя душа горить любовю,
Твій голос сіє перли віри,
Твій зір блищить надій росюю.
Богдано, глянь! мій шлях — розлука.

Невже бажаєш з мене зняти
Ціпки, холодні пута смерти?
Мерцєви хочеш духа вляти?
Молю тебе, не дай завмерти
Неробства сном, в могилі скуки!
Вже чую в жилах струю сили,
В душі горять сьвяті бажаня,
Жар мук потах, печаль застила
І жизь розлилась в жаль каєня.
Богдано, нум! злучімо руки!

Роздувши в серці жар ідеї,
Підім відважно в вар негоди.
З кличем: добро рабів-плебеїв!
Несім наш стяг любви і згоди
В нори, де гибнуть жертви кнута.

А поки що до тебе лине

Моя душа, на крилах мрії,
На край Поділя. Серце стине
І хора грудь щемить тугюю:
Моя! — чи я зійдусь з тобою?

Петро Карманський.

Квітка правди.

Од віку ти цвітеш, ваблива квітко,
І очи всім чаруєш ти красою,
Листи твої скропляють ся росюю,
Але і пал півдня пече не рідко.

Багато рук простягнемо до тебе
І кожнаб з їх тебе зірвать бажала,
Щоб ти щодня на стежці не стояла
І не тягла людей німих до себе.

Але твої голки міцні, колючі
Наводять жах на душі нерадючі
І гонять геть нечисті, грубі руки...

Цвітиж по вік, безсмертна імортеле,

остане без впливу і на Україну. Такі гадки, які висловив нац.-демокр. орган іменем молодших поколінь (хоч они не є виразом загалу молодшого покоління), вийшли не з протверезеня а з пристрасної памороки, котра держить ся засади «нехай гірше, аби инше». Чи австрійсько-угорське правительство зверне увагу російського правительства на потребу надання свободи народам російської держави, сего єдиного способу заведеня законного ладу в державі, як бажає делегат Романчук, над тим не будемо розправляти, але руский делегат сповнив сумлінно свій обовязок, що перед лицем Європи, на ширшій видівні політичній відозвав ся за наданем свободи народам Росії, отже й народова українсько-рускому. Єго погляд неперечно поділяє весь українсько-руский нарід мимо «значно відмінного становища» национ.-демокр. органу.

3 нагоди загальних зборів „Просьвіти“.

(X) Культура якогось народу се неначе будівля, на яку складала ся невиспуча робота цілих поколінь, що цеголку до цеголки зносили і таким способом здвигнули менше або більше величну будівлю. Як з поодиноких цеголок складаних будівничими повстає нераз велична будівля і кожда цеголка має свою вагу і вартість, так і в розвитку і поступі культури поодинокі події складають ся століттями на величну цілість. При будівлі не лише головний будівничий має свою заслугу, але кожний робітник, що приложив своїх рук до великого діла, бо лише тим способом, злукою сил і праці, могло бути те діло довершене. Отак і в культурі народів одилиці складають ся на ту поважну будівлю і в історії культури цінить ся роботу хоч би як дрібну, хоч би одилиць, бо она є також складовим звеном величної цілости. Прикметою високо культурних народів є іменно, що они уміють належно оцінити роботу всіх тих, що докладали свої рук до спільного діла а імена тих робітників народних о-стають у великій пошані і вдячній тям-

І нам життя скрашай ти невеселе
І сили дай терпить тяжкії муки.

Олекса Коваленко.

Бють пороги...

Т. Шевченко.

Бють пороги; сонце сходить,
Але ген чужим краям,
Нам і місяць не виходить,
Сьвітло волі — то не нам.

Бють пороги; щастє ходить,
Кажуть, по иншим землям;
А в нас доля не заходить
Навіть по казочним снам.

Бють пороги; воля бродить,
Сонце сяє по землям...
А як до нас не приходить,
То їтиб до нього нам!...

Ярослав Гординський.

ці не лише сучасних але й грядучих поколінь.

Се бачимо в історії старинних народів, у Греків і Римлян, се бачимо також і в історії новіших часів, що чим нарід культурнійший, тим красше уміє він цінити заслуги тих мужів, які чим небудь причинили ся до єго розвитку і поступу.

Здавало б ся, що у нашого народу повинно би так бути, наколи ми хочемо культурно двигати ся, наколи хочемо, щоби і наш нарід в громаді инших народів вважали культурним. На жаль у нас не все так водить ся, якби повинно, не все, як у инших культурних народів. Замість до цеголок зложених з великим нераз трудом, з великою саможертвою, хоч они як дрібні, докладати дальше і тим довершувати розпочату будівлю, новітні будівничі часто руйнують розпочате діло і в своїй велемудрости починають на свій лад роботу, хоч не все удатну. Ось задля того у нас марнує ся багато часу, багато сил і спинає ся розвиток і поступ. Але буває нераз, що і на розпочатих підвалинах, котрі з великим трудом, з великими перепонами положено, ставлять дальше инші будівничі свою будівлю, нехтуючи заслуги і роботу своїх попередників, Отак буває і з роботою культурною, чи то на національно-політичній, чи на літературно-науковій, чи на економічній полі.

Культурний розвиток нашого народу поступає серед незвичайно трудних обставин, серед ріжних перепон і тому то хоч би яка дрібна праця і заслуга одилиць, які приложили рук до єго розвитку, повинна у нас високо цінити ся і зберегати ся у вдячній тямці народній. На жаль, у нас дуже часто не лише не цінить ся праці одилиць навіть вельми заслужених, але підіймає ся на глум новітніми мудрагеями, котрі ані працею, ані саможертвою, ані успіхами не доросли до тих, з котрих глумлять ся, або котрих намагають ся зіпхнути із становища, щоби чим скорше висунути ся на їх місце. Такі прояви зовсім не стають доказом культурности і поступу, а навпаки є знаменем занепаду.

Отакі гадки насунули ся нам з нагоди останних загальних зборів і вибору голови поважного нашого товариства «Просьвіта».

Вже на яких два тижні перед зборами кружляли по Львові глухі поговори, що голова «Просьвіти» п. Романчук має бути усунений із сего становища. Кому на сім залежало, в се не будемо вдавати ся, але мусимо напаятивати се погане поступоване тим більше, що до того надужито ще так поважної личности як др. Олесницький. Як небудь ми не згоджуємо ся у всім з п. Романчуком і бачимо добре ріжні помилки єго, алеж ніхто не може відказати єму заслуг і праці на ріжних областях народного життя нашого, котра видала певні висліди. Однак мимо того, що п. Романчук зовсім ще не став зробком, ще все трудить ся в ріжних напрямках з певним успіхом, розведено роботу, щоби єго усунути. Така робота кидає дуже негарне сьвітло на всіх тих, що приложили руки до неї, бо тим ви-

казали свою незрілість культурну і викликали чималу соблазнь в рускій суспільности.

За триєстенську пристань.

Кольпортовані заміти против кабінету др. Кербера, що самовільно і без розписаня оферт розпочав і провадив роботи коло будови пристани в Триєсті, без призволеня парламенту, спонукали др. Кербера до повороту з урльопу і особистого явленя перед послами, задля поясненя справи і відпертя закидів. На вчерашнім засіданю бюджетової комісії явили ся б. міністри др. Кербер, Каль і Бем-Баверк, щоби дати відповідь на уложені субкомітетом питаня.

Висказали з тої причини подяку, що їм подано нагоду цілковитого виясненя справи. Відтак др. Кербер підніс, що в часі 17. сесії державної ради не внесено предложеня про розширенє пристани в Триєсті, бо видатки на будову мали бути покриті з біжучого бюджету. Дотичні правительственні рати були заакцептовані в бюджетовій провізорії — і ніхто нігде в державній раді не підніс був закиду против такого поведеня кабінету. Що дотичить розписаня оферт, то не вчинено сего раз з причини конечного приспішеня робіт, а по друге, бо вже було ся звязаним речинцем зложеня міліона корон, признаного громадою міста Триєсту. Дальше др. Кербер покликуює ся на ухвали прибічної ради залізничої і промислової, в яких домагано ся енергічно санації невідповідних відносин в триєстенській пристани. З другої сторони розписанє оферт не тільки було би опізнило роботи на ново, але і утруднило би відданє робіт краєвим фірмам.

Відтак др. Кербер говорив широко про переговори з Уніонбанком і повторив, що нема жадного зобовязаня межи державою а тим банком, а правительство має до діла тільки з консорцією. Бесідник твердить, що цілу справу полагоджено на підставі ухвал ради міністрів за цілковитою згодою міністрів, в яких сферу діланя входила ся справа. Ціла транзакция була переведена зі скрупулятною, якої належало би бажати у всіх инших интересах. Хочу се — сказав др. Кербер — висказати тут голосно для всіх чесних людей. Дальше докладно наводить подробиці умови і заявляє, що єго кабінет не взяв жадного задатку, а єдино тільки зтягнув задаток в своїм сумліню і своїй відвічальности, признаючи, що перерва в працях палати послів не повинна впливати на здержанє робіт в триєстенській пристани. Він і єго товариші пересьвідчені, що конституция тим не була нарушена, що всьо, що стало ся, було доконечним і не терпіло проволоки. Поступованє було в цілости поправне і відповідало найострійшим вимогам етики. Для клевет закінчив др. Кербер — які вдирають до нарад комісії, маю тільки погорду. (Оплески).

Б. мін. Каль стверджує так само, що поводиив ся тільки економічними зглядами в приспішеню будови пристани в Триєсті і потверджує виводи своєю

попередника власними увагами і дальшими подробицями умови з фірмою Факаноні. Б. мін. Бем Баверк пояснює подробиці фінансової техніки в цілій справі.

Всі три бувші міністри заявили готовість дати дальші вяснення на евентуальні дальші питання комісії і по подяці, висказаній провідником комісії пос. Катрайном, опустили салю нарад.

Відтак в дискусії кілька бесідників висказало жаль, що міністри не беруть участі в дальших нарадах комісії, а наконець пос. Скене заявив, що на оба питання, чи підняти будову пристани в Триєсті, як і чи достарчене грошей на це наступило за зізволенем парламента — мусить наступити перечуча відповідь. Бесідник критикує некорисну умову з фірмою Факаноні і стверджує, що бувші міністри в тім напрямі не дали відповіді.

Бесідникови вистарчає сконстатоване сего факту. Вкінци поручає скорє полагоджене справи і принятє внесень субкомітету. — На сім відрочено засіданє до завтра.

Просимо відновити передплату.

Новинки.

— Календар. В п'ятницю: руско-кат. Агрипіни м.; римо-кат. Ісаї прор. — В суботу: руско-кат. Род. Йоана Христителя; рим.-кат. Пульхері.

— Вибір голови „Просьвіти“. Наслідком реэігвації адв. д-ра Е. Олесницького з головства головного тов-а „Просьвіта“ відбудуть ся небавом надзвичайні загальні збори Товариства.

— 3 белзкого і угнівського деканату Звѣдам пишуть нам: Прєживалисьмо недавно тому взнеслі хвилі, коли Преосв. Епископ Чехович візитував белзкий і угнівський деканат а всюди заохочував до згоди і спільної праці. Латиньскі сьвященики Єго о тій згоді заповнювали. Се була теорія, а ще за побуту їх Преосв'ященства в угнівскім деканаті вступила инакша практика. І так: 1) Лат. парох Угнева урядив в часі візитації місню—здаєсь, не хотів знати про візитацію, так як не знали і инші лат. сьвященики, бо оден з них витаючи в своїм костелі Преосв'ященого, сказав, що доперва від польскіх сьвящеників дізнав ся о тій візитації. Кс. Єзуїт знаючи о тім, що на місці є богато, бо може навіть і більшість Русинів, повторив два рази „strzeżcie się ruskiego lenistwa“, що є протоколярно стверженє через пароха угнівського о. Романовского, і доперва на єго інтервенцію мав се відкликати; але факт зівстав фактом. — 2) Лат. парох Белза урядив в селі Махнівк, що належить до парохії Белз, де має свій костел, рівнож місню і оден з оо. Єзуїтів, сказав, що діти окрещені руским сьвящеником підуть до пекла, бо небо для них замкнєне, а коли в часі єго проповіді сват якийсь провадив коня на пасовиско, крикнув о. місіонар: „Niech koń zdecha“. Думав певно сєй проповідник, що кінч через той час істи не вотребує. Може має рацію! — Так виглядає згода в практиці: „i wspólna praca, aby duszyczki prowadzić do królestwa niebieskiego“ заперечувавєм рускому сьвященикови права отворєня того неба через св. крест. Sapienti sat! Подаю тих пару слів без коментарів, а о. парох Корчмина, до котрого як до черне село належить Махнівк, нехай справою сєй місії займе ся і відомле що і де потреба. — Сьвященик.

— 3 Тов-а „Бандурист“. Виділ Товариства складає сердечну подяку ВП. Паням: С. Дні-

стрявській і А. Крушельницькій за їх ласкаву участь в концертї дья 3. с. м.

— Іменованя. Крава дирекція скарбу іменувала 193 податковів практикантів тимчасовими адюнктами, а се стали іменовані: Ром. Гавлик, Ів. Яр. Сойка, Юл. Гарлендер, Дмитро Осадчук, Ів. Маєр, Евген Козанкевич, Із. Лєотрінгер, Ж. Гундик, Стан. Белтовский, Алек. Абль, Арн. Юржиковский, Юл. Сеньковский, М. Грінг, Алекс. Новобільський, Ад. Окенко, Ів. Шиговский, Людв. Круль, Ад. Гольд, Волде де Лєво, Едв. Росул, Фр. Зарембский, Ів. Борєцкий, Альб. Старчевский, Юл. Людвиг, Йос. Томашевский, Фр. Птак, Каз. Корсика, Мар. Вяскочіль, Людв. Голіч, Болдс. Рыбович, Стан. Глиньский, Ів. Бараник, Л. Пундик, Ник. Сороковский, Йос. Стець, Бол. Яниковский, Вал. Тенєрович, Авт. Медведчук, Лев Яцикевич, В. Кухит, Клим Губченко, Ів. Матлаховский, Стан. Менциньский, Ів. Бончковский, Ів. Подловский, Фінце Володисл., Добрженцкий Альбин, Жуковский Йос., Гурєцкий Евг., Швებель Л., Новицький Йос., Верн Ром., Станкевич Каз., Морощ Ад., Якубовский Вїнк, Стечко Стан., Петровиць Зах., Йосифович К., Марник Стан., Анєвич Ал., Люстіг Евст., Ямрзи Йос., Влясак Вяч, Оришак Кар., Сток Стан., Березинський Волод., Вольний Ів., Безвіньский Фр., Вїнклер К., Лукавєцкий Корн., Шмер Авт., Пенкось Т., Комарвицкий Тад., Павлович Ед., Острович Ів., Хлянда Фр., Згодзінський Жиг., Залєвский Йос., Ремера Ів., Мостиский Ів., Гординьский Стефан, Новаковский Ів., Цєсєльский Зд., Богульський Е., Метик Евг., Квєдцький С., Брик Кон., Гебаль Р., Дашкевич А., Соболевський Е., Голємбїтовский Волд., Монастирєкий Ів., Горук Іван, Чайковский Стан., Черни Ігн., Гуприк Ів., Кандлер Ігн., Скворньский Каз., Маляевский Володимир, Ковиго Волод., Рєчинський Ів., Вежайский Кар., Климчак Авт., Петка Стан., Сорочиньский Волд., Гєлєвинський Людв., Цьвік Варт., Гоґєвич Ігн., Турєк Тад., Вайцман М., Оґожалий Леоп., Рїневич Роман, Рєчнїньский Ем., Рубіч Волод., Троскевич Фр., Шрайбер Каз., Ракуцький Фр., Пільх Ів., Блядїй Мєч., Тиминьский Фр., Гавдик Каз., Адамович Мєч., Кузьмак Стефан, Свобода Волод., Зєхєр Бер., Пацкань Йос., Паланиця Мик., Струтинський Юл., Староска Фр., Чельний Павло, Коздронь Ед., Гординьский Кар., Венгринович Юл., Галєвич Роман, Тарновский Віктор, Нирковский Тад., Гавсер Кар., Кришковский Іван, Вількович Лев, Шкляж Теод., Цєлевич Волд., Уєцкый Дион., Яміол Волод., Обожиньский Вікт., Цупара Іван, Сора Ігн., Бловьский Волод., Вайнар Ів., Дембош Йос., Гапка Авт., Соколовский Волод., Новак Ед., Букачевский Йос., Гживацький Володимир, Ніжинський Сев., Лашкевич Ем., Йонец П., Пайор Ж., Стеців Ів., Ковзальчук Стан., Гофман Валь., Дреслер Едм., Чєх Леоп., Домєгалський Волод. Білий Ів., Рєц Ст., Корчук Стеф., Тустановский Ем., Захарияевич Ів., Мрочковский Фр., Кєлєр Ів., Фалишевский Брон., Бараболяк Мат. Терєцук Ів., Сви́дерський Каз., Райхель Ігн., Тиханич Василь, Лєльо Евст., Сєдлєчка Йос., Кордис Ів., Єзєнський Лев, Витвицький Ом., Осїдач Мих., Северин Йос., Сьокало Ів., Майдінгер Волод., Червиньский Ед., Кисєлевский Ген., Пєрльмутєр Г., Колцап Петро, Паславський Яр., Комар Теодозий і Монсо Юл.

— Нещаслива пригода. Ві второк перед полуднем навістив сімю пос. Єротєя Пігуляка в Чернівцях припадок, який мало не покінчив ся страшною трагєдією. Син посла Омєлян, абітурієнт П. гимназії, переробляв математику із своїм домашнім учителем, студентом фїл. п. Ом. Яр-єм, який повертав у руді револьвером, знятим із хатної шафки, не знаючи зовсім, що оружє набитє. Нараз револьвер випав и куля загризла в верху правої груди Омєляна П-а. По удїленю першої помочи перевезено омалого постріленого до краєвого шпиталю для дальшого ратованя. Стан ранєного є дуже поважний.

— Градова туча перетягнула дья 30. червня понад Новосілецьку, збараского повіта, і наробила великої шкоди. Град падав сьрав дїшними брилами і знищив засїви в Шклях,

Лисичинцях, Сухівцях, Козярах, Новім селі Гнєлицях, Внєличках, Кошляках і инших селах. Збіже за кілька днів мало йти вже під серпи, а тепер всюди, куди перетягнула туча, лишились стерні. Поломило також щєни, а черепицю на гєральни та стайни, побило на дрїбні кусники. Люди від 26 лїт не тямлять такого градового нещастя.

— Охорона птиць. По селах і містах нашого краю дїють ся нераз варварства з птицями, от приміром: вибиранє пташих гнїзд, викинуванє пїря, метанє до пташин камінями. І хоч по школах вноєє ся в дїтвору шанованє птиць, то на нїчо то не придає ся. Як в західних краях опїкують ся птицями, побачимо з отсєго приміру. Відєньскі часописи пишуть, що онодї при ул. Млиньській на гзимсї триповерховї каменїці ластівка так вєстрягла ногами в якусь скалубину, що нїяк не могла висвободитись. Розпучливий крик єї й шамотанє помітив поліцай і повідомив про се тов. охорони звїрят. На реквізицію сєго товариства вислала мїска сторожа пожарна пожарників із драбинами, які визволили ластівку від мук. Факт сєй сьвідчить безиєречно про культурність відєньского населєня.

— Смерть в Дністрі. В Київци коло Роздола перевозило ся онодї човном через Дністер 10 осіб. Перевізіником був сєлянин Данїло Шєрємєта. В сєрєднї русла човєн перевернув ся, а всі їдучі ним повпадали до води. Чотири особи утопили ся, прочі уратовано.

— Лікарі для Турєччини. Турєцка санітарна адміністрація глядає шістьох лікарів для шпиталю в Камаран. Кандидати мають долучити до поданя докторський диплом, метрику і сьвідєцтво здоровля. Поданя прїймають до 19. с. м. Платня вноєєть 638 франків (3.000 єстрів) мїсично, а на кошти подорожи дїстанє прїнятий лікар 2552 фр. (12.000 єстрів).

— Огні. В Чернілові мазовецькім коло Тернополя дья 1. с. м. грім запалив хату сєлянина, а огонь переїє на двірскї будинки і знищив їх до тла. Шкода дїдича Лєва Подєвського вноєєть околом 200.000 К. — В Хлївчанах коло Угнева згоріло від удару грому 10 сєлянських загород. Шкода була лише в малій частї забезпечєна. — В Шєльпаках, збараского повіта, згоріли двї стайні двох господарів. Скорє ратункова поміч не дала розширити ся огневи.

— Дрїбні вїсти. В Замарєтинєвї коло Львова появила ся пошєсть пятнистого тифу. — В Станіславовї застрайкувало околом 100 робітників в 5 гарбарнях. — Двотижневий страйк чєлядників лєкерничих і малярських у Львовї покінчив ся вчєра угодою. Страйкарї пристали на 1/2-годиннє продовженє обїдної пори, а підвишенє платні зрєкли ся.

— Для Тоа-а ваканційних Осєль надїслали (в коронах) свої датки Ва. Добродїї: Каса задаткова в Стрию 35-14, о. Тупьєс зі складки в цєрквї св. Юра 24, Е. Олесницький Стрий 25, Ігуменат оо. Василянн зі складки в цєрквї 21-67, др. Коссаєк Львів 20, о. др. Василь Левинський з Сокаля 10, о. І. Глиньский з Буцнєва 10, о. Петро Билиньский з Зарванци 10, о. Яримович зі складки в цєрквї св. Петра і Павла 7-90, Ц. Каровцева з Калуша 6, о. др. І. Грєбєльський зі Станіславова 5, М. Мороз зі Львова 4, Галя Бурачиньска з Бергомету 3, Мик. Кульчицька з Сопова 3, Оля Крайковска з Литвинова 20. За сї щєдрї датки складає Виділ щирє Спаси-Біг!

В будинку „Дністра“ є до винаймленя від 1. жовтня 1906: помешканя по 5 комнат в партерї, на І. ІІ. і ІІІ. поверсї в домі ул. Підвалє ч. 7. склепи і пивницї в домі ул. Руска ч. 20. Близша відомість в канцєлярїї „Дністра“, Ринок ч. 10. (3—15)

Телеґрами

з дья 5. липня 1906.

Відєнь. Президент кабинету бар. Бєк і мін. Пацаєк конферували вчєра з послами Крамаржом, Странским і Зачком в справі виборчої реформи для Моравї.

Васильків. В Каменці, майні Терещенка вибухли селянські розрухи. Вислано там шкадрону драгонів.

Петербург. В одескім окрузі, де досі був стан скріпленої охорони, заведено вонний стан.

Париж. Жоре поставив в палаті послив, внесене, щоби знесено кару смерті.

Торговельні і промислові вісті.

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати

про ціни збіжжя і продуктів у Львові від 25. червня до 1. липня 1906:

за 50 клг.

Пшениця	8.60— 8.80	К
Жито	5.75— 5.90	К
Ячмінь броварняний	6.80— 7.20	К
Ячмінь на пашу	6.40— 6.60	К
Овес	7.30— 8.10	К
Горох до вареня	9.00— 10.00	К
Горох на пашу	6.40— 6.75	К
Бобик	0.00— 0.00	К
Ленча	0.00— 0.00	К
Конюшина червона	45.00— 55.00	К
Конюшина біла	00.00— 00.00	К
Конюшина шведска	00.00— 90.00	К
Тимотка	00.00— 00.00	К
Ріпак зимовий	12.50— 13.00	К
Насіне льняне	11.25— 11.50	К
Насіне конопл.	0.00— 0.00	К
Хміль	60.50— 65.00	К

Наша критика.

(„Безхарактерний ренсгат і старостинський шпіцель“).

Зі згляду, що справа ювілею бережанської гімназії не дотичить жадної політичної kwestii, а була чисто товариською і культуральною справою, як і зі згляду на те, що наша літературна і артистична критика обмежує ся звичайно на личних інвективах, а не на розборі твору — подаємо під сею рубрикою голос коморникова Рудницькому у відповідь на допис поміщену в ч. 115. „Діла“ п. заг. „Ювілей бережанської гімназії“. Ся „відповідь“ доповняє і пояснює попередній лист проф. Масляка і становить класичний доказ, як то у нас радо видають ся на своїх людей, і без розслідження правдивости фактів повіряють без причини добру славу одвиць, нехтуючих їх громадянську діяльність або і підсуваючи їм безпідставно найпоганіші наміри і вчинки.

Неправдою є — пише п. Рудницький — щоби місцеві бережанські Русини порішили на зборах мин. осени „що тільки бувшим бережанським ученикам Русинам полишено до волі взяти участь в ювілею“, а правдою є, що на поставлені через пп. проф. д-ра Томашівського і о. Лозинського запити порішено, що тільки Русини як нарід в значіну політичнім не мають права брати участь в ювілею (о товариствах не було тоді мови), натомість кождому Русини, а передовсім професорам бережанської гімназії вільно взяти участь в тим свята з огляду на се, що свята се є святаом гімназії, в якій ходить до школи майже половина учеників Русинів і що з гімназії сеї вийшов бл. п. Маркіян Шашкевич, і для того порішено навіть вмуровати в бережанській церкві в часі тогю ювілею памяткову таблицю в честь бл. п. Маркіяна Шашкевича коштом всіх Русинів (а не комітету), а рівночасно також дати на ювілею тим почин до заснованя і здвгнення інтернату для тут. гімназійної молодіжи під іменем нашого поета.

Для того неправдою є, щоби я „тільки в ціли позисканя ширшого загалу Русинів для святкованя ювілею“ зажадав покликаня до комітету Русинів професорів гімназії, а правдою є, що підписані на відозві Русини запрошені до участі і праці комітету, радо і без жадного застереженя запросини тії приняли, не менче точно і совісно виконали приняті на себе найважливіші точки програм.

Іменно о. шамбелян Соневицький проводив секцією кватерунковою, о. крил. Кордуба належав до депутації, яка їздила з запросинами до найвищих духовних і світських достойників у Львові, не менче заняв ся ула-

дженням величавого богослуженя в церкві, — п. проф. д-р. С. Томашівський написав крошкы бережанської гімназії (яка вийде осібною книжкою) і владив спільно з п. проф. Бачинським адресу в рускім язичі, яка на академії була відчитана, — п. проф. Бачинський уложив написи на памятковій ювілейній таблиці і в честь бл. п. Маркіяна Шашкевича, вкінци о. проф. Лозинський був одиноким дірігентом всіх хорів так на богослуженях як на академії і концертї.

Для того всі ті панове мүсли бути на відозві (яка так на комітетї як і на зборах Русинів мин. осени була відчитана і одобрена) підписані, в противнім бо случаю, наколиб се не було стало ся, було би то їх злегковаженем.

Правдою однак є, що один тільки п. проф. Бобяк на відозві тії як секретар комітету підписаний, не брав жадної участі в працях своєї секції, хотя після запевненя голови комітету п. дир. Фрончекевича також вибір секретара без жадного застереженя в своїм часі приняв. П. проф. Бобяк повідомив мене однак з власної ініціативи в дни 3-го червня с. р. (се є три дни перед ювілем) о причинї, для якої не брав участі в працях комітету, в якій я жалної вини не поношу, а тільки мушу жалувати, що п. проф. Бобяк причини сеї перед тим нікому не виявив, позаяк через се фактично не малисьмо жадного секретара, який би мав обовязок рускими кореспонденциями займатися.

Рішучо бо перечу, мов би на мене уложив був комітет обовязок або я сам зобовязав ся займатися руским секретаріатом, як рівнож неправдою є щоби я обіцяв кому небудь достарчити адреси бввших учеників або був в їх посіданю, — а правдою є, що я з власної охоти зробив сам відписи з гімназійних каталогів всіх учеників з 50 останних літ і відписи сеї вручив обом секретарам комітету, се є кс. проф. д-рови Гонорскому і п. проф. Бобякови, які мали самі при моїй допоміжї адреси учеників вшукати. Кс. проф. др. Гонорський вислав більше менше 500 листів, не одержавши від мене жадних адресів, натомість п. проф. Бобяк звернув менї відписи з заявою, що для браку адресів, листів вислати не може, во виду чоґо я видачи, що висилкою запросин Русинам ніхто не интересує ся, сам і то вже дуже пізно при допоміжї моїї канцелярії вислав вище 200 листів на мій кошт, не на кошт комітету і до кождого листу канцелярія мол. мала наказ візови бурс долучити і долучувала, (позаяк на справі тії менї, яко єї внескодавцеві і скарбникови бурси гімна. може найбільше залежало) — а наколиб я навіть в справі тії допустив ся і недбалости (хотя в иншій місци робить ся менї закид, що я „найбільше розшибав ся“, то недбалство того рода не може еще бути „доказом світлої чи не світлої сторони мого характеру.

Неправдою є, будьто би я видрукував афіши з написю, що хор „Бояна“ виступить на ювілейнім концертї і тим самим безправно надужив його фірми, а правдою є, що о. проф. Лозинський уложив і видрукував такі афіши без моєї відомости і свівучасті і він тільки за се є відвїчальний, — і фактом є, що майже цілий хор в комплектї так мужеский, як і жіночий до „Бояна“ належачий, wraz з своїм теперішнім дірігентом п. проф. Білобрамом брав участь в співах так на богослуженях як і на академії і концертї, а мимо сеґо зовсім „Боян“ на своїй добрій славі не стратив.

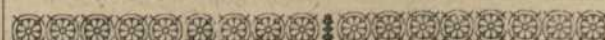
(Конець буде).

Colosseum
в пасажи Германів
при ул. Соняшній у Львові.
від 1. до 15. липня 1906.

Нова сензаційна програма

Щоденно о 8. год. вечер представлене В неділі і свята 2 представлення о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що п'ятницї High-Life представлене. Білетя вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвига ч. 9.

Рух залізничних поїздів

важний від 1. мая 1906 після середно-європейского часу.

До Львова на дворець головний приходять:

З Іцкан	12.20*	6.10, 1.40, 5.45, 9.05*
„ Кракова	2.31*	5.50*, 8.45, 1.30, 5.25, 8.40 9.30*
„ Підволочиск	7.20, 11.45,	2.20, 5.50, 10.30*
„ Лавочного	7.29, 11.50,	10.50*
„ Рави рускої	7.50,	4.50
„ Станиславова	8.05	
„ Самбора	8.15, 1.50,	9.20*
„ Любіня вел.	11.50*	(13/5—16/9 в неділі і свята)
„ Яворова	8.18, 4.37	
„ Янова	1.15 (1/5—30/9),	8.45* (13/5—9/9 в неділі і р.-кат. свята), 9.25* (13/5—9/9)
„ Коломиї	10.05	
„ Ряшева	10.35	
„ Тухлі	3.45 (від 15/6 до 30/9)	
„ Брухович	7.07, 3.25, 5.30, 8.20*	(всі від 6/5—23/9 щоденно і 1.45 (6/5 до 23/9 в неділі і р.-кат. свята)

На Підзамче.

„ Підволочиск 7.05, 11.30, 2.08, 5.35, 10.16*

Зі Львова з головного двірця відходять:

До Кракова	12.45*	1.—*, 8.35, 2.45, 6.35* 8.25 10.05*
„ Іцкан	2.51*	6.15, 9.20, 2.40, 10.40*
„ Підволочиск	6.20, 10.55,	2.21, 6.15*, 9.50*
„ Яворова	6.55, 6.—*	
„ Янова	9.15 (1/5—30/9),	1.35 (13/5—9/9 в неділі і р.-кат. свята), 3.14 (18/5—9/9).
„ Лавочного	7.30, 2.30,	6.25*
„ Самбора	8.55, 4.15,	10.51
„ Станиславова	9.10*	
„ Белзці	10.45	
„ Ряшева	4.05	
„ Коломиї	3.30	
„ Рави рускої	7.25*, 11.35*	
„ Перемишля	10.05*	(від 1/5 до 30/9) Хирова Ясла
„ Стрия	11.10*	
„ Брухович	6.05, 2.28, 3.40,	6.26* (всі від 6/5 до 23/9 щоденно), 12.40 (6/5—23/9 в неділі і р.-кат. свята).

З Підзамча:

„ Підволочиск 6.32, 11.07, 2.32, 6.27*, 10.02*.

Примітка. Поїзди поспішні друковані є черенками товстими; поїзди нічні є означені звяздкою. Пора нічна числить ся від 6. год. вечер до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні білети їзди як також білети всякого иншого рода, ілюстровані провідники розклади їзди ітд. можна набувати через цілії єнь в міскім бюрі ц. к. державних заліз. в. п. п. Гавсмана ч. 9.

Вєілякі

КУПОНН

і

визосовзні цїнні папєрі

виплачує без потручени провизні абе коштїв

Контора вимїни

ц. к. упр. гал. акц

БАНКУ

Гіпотечного.

„Торбан“

музична бібліотека
видає
Українська Накладнї
Львів, Вроновська 8.
Каталог даром і оплатно